

31 de Juliol: Sant Ignasi de Loiola, prevere

Text de l'Evangelí (Lc 14,25-33): En aquell temps, molta gent feia camí amb Jesús. Ell es va girar i els digué: «Si algú ve a mi i no m'estima més que el pare i la mare, la dona i els fills, els germans i les germanes, i fins i tot que la seva pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu.

»¿Qui de vosaltres, si vol construir una torre, no s'asseu primer a calcular-ne les despeses i veure si té recursos per a acabar-la? Altrament, si posava els fonaments i no podia acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se d'ell dient: ‘Aquest home va començar a construir però no ha pogut acabar’.

»O bé, quin rei, si va a la guerra a lluitar amb un altre rei, no s'asseu primer a decidir si amb deu mil homes pot fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veu que no pot, enviarà una ambaixada a demanar la pau quan l'altre encara és lluny. Així, doncs, el qui de vosaltres no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu».

«Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, tot celebrant la memòria de sant Ignasi de Loiola (1492-1556), prenem consciència que els temps sempre són “temps de Déu”. L'època de sant Ignasi —com

tantes altres— no fou fàcil ni per a Europa ni per a l'Església: dècades en què els papes varen residir a Avinyó (sotmesos a França); el cisma d'Occident (amb tres papes alhora, cadascun d'ells pretenent ser l'autèntic)... fins a desembocar en la reforma protestant.

Paradoxes de la vida, Ignasi de Loiola i el reformador Martin Luter (+1546) van ser plenament coetanis i coincidents en el temps. Però, què distinta va ser la reacció —la “reforma”— de cadascú. En realitat, no hi ha millor reforma que la d'identificar-se amb Jesucrist: «Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu» (Lc 14,27). Jesús humil, pobre, obedient, misericordiós... Durant la passió, el silenci i la discreció van ser la seva “protesta”.

Ignasi de Loiola visqué anys de vida cortesana, tot somiant amb aires de grandesa —podríem dir— “cavalleresca”. Però l'obligada convalescència, a conseqüència d'una ferida de guerra, va ser la providencial ocasió per a llegir reposadament la vida de Jesucrist i d'alguns sants: heus ací els autèntics reformadors! Això li va “desvetllar” l'esperit: «¿I si jo fes el mateix que sant Francesc o que sant Domènec?», va començar a preguntar-se.

Els nostres també són temps necessitats de “reforma”: «Com m'agradaria una Església pobre i per als pobres!» (Papa Francesc). No hi ha volta de full: «Qui no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu» (Lc 14,33). Davant dels poders fàctics —no ho oblidem— la nostra força és Déu. Vet aquí que sant Ignasi —desempallegant-se de coses i somnis— començà a lliurar-se a la vida d'oració i a la cura dels altres. En aquest camí se li ajuntaren uns quants companys amb els quals fundà la Companyia de Jesús, una fundació que ha canalitzat in comptables fruits dins l'Església!